

Σφαγή των νηπίων: συνεχίζεται ακόμη; (Αθανάσιος Μουστάκης, Δρ Θεολογίας)

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Ένα από τα πολύ ενδιαφέροντα και χαρακτηριστικά —του τρόπου που λειτουργεί ο κόσμος μας— περιστατικά που αναφέρονται στην Καινή Διαθήκη είναι η σφαγή των νηπίων από τον Βασιλέα Ηρώδη.

Ο Ηρώδης ήταν μία περίεργη μορφή της βιβλικής εποχής. Ιδουμαίος, δηλαδή Άραβας και όχι Εβραίος, στην καταγωγή, έξυπνος, δραστήριος, σχεδίαζε κάθε κίνησή του με προοπτική το προσωπικό του όφελος, συνεργάτης των Ρωμαίων, οι οποίοι την περίοδο από το 64 π.Χ. και εξής ανασχεδίασαν τα κράτη και τα βασίλεια της Ανατολής ώστε να τα ελέγχουν και να εξυπηρετούν τους στόχους τους στην περιοχή. Μετά από προσπάθειες πολλών ετών, που είχαν ξεκινήσει από τον πατέρα του, Αντίπατρο, κατόρθωσε να πάρει το χρίσμα της εξουσίας από τους Ρωμαίους επικυρίαρχους και να στήσει τη δική του δυναστεία.

Το πρώτο που έκανε ήταν να νυμφευθεί την Μαριαμνή, μία πριγκίπισσα της προηγούμενης Ιουδαϊκής δυναστείας και έτσι να παρουσιαστεί ως κληρονόμος του

θρόνου. Από την ανάληψη της εξουσίας και έπειτα θα τολμούσαμε να πούμε ότι η βασιλεία του χωρίζεται σε δύο κύριες περιόδους: την πρώτη, κατά την οποία πραγματοποίησε πολλά και σημαντικά έργα σε ολόκληρη την Παλαιστίνη, με αποτέλεσμα μεγάλη οικονομική ανάπτυξη και ευμάρεια, καθώς ο λαός είχε δουλειά, οι πλούσιοι παρακινημένοι από το παράδειγμα του βασιλιά τον ακολουθούσαν στα έργα, μοίραζε χρήματα από το κρατικό ταμείο στους φτωχούς, μείωσε τους φόρους, το εμπόριο ανθούσε και όλοι ήταν ευχαριστημένοι, και τη δεύτερη, κατά την οποία φαίνεται ένα εντελώς διαφορετικό πρόσωπο, ενός ηγεμόνα που υποψιάζεται τους πάντες, που δολοφονεί τους οικείους του, τα ίδια του τα παιδιά, την «αγαπημένη» σύζυγό του Μαριαμνή.

Η στάση του απέναντι στη γέννηση του Κυρίου, όπως περιγράφεται από τον Ευαγγελιστή Ματθαίο στο δεύτερο κεφάλαιο του Ευαγγελίου του, είναι απολύτως συμβατή με τις πράξεις του όπως έχουν καταγραφεί από τους ιστορικούς της εποχής και κυρίως από τον Φλάβιο Ιώσηπο. Ο φόβος μήπως χάσει την εξουσία και τα αγαθά της τον είχε κάνει τόσο καχύποπτο που ως πιθανούς σφετεριστές της εξουσίας του έβλεπε τα ίδια του τα παιδιά και δολοφόνησε αρκετά από αυτά.

Μέσα σε αυτό το ζοφερό πλαίσιο η εντολή της σφαγής των νηπίων και οι μεθοδεύσεις του για να παγιδεύσει τους μάγους είναι απολύτως συμβατές και ταιριαστές προς τον χαρακτήρα του.

Αυτή την κακία και τον παραλογισμό του εγωισμού ήλθε για να αντιμετωπίσει ο Χριστός στον κόσμο μας. Δεν πρέπει να μας προκαλεί έκπληξη το ότι ο Χριστός βρέθηκε απέναντί του από την πρώτη στιγμή, αλλά οφείλουμε να θυμόμαστε πάντοτε ότι αποτελεί χαρακτηριστικό της ασθένειας που βασανίζει τον κόσμο μας από την Πτώση και έπειτα. Κίνητρο στις πράξεις και στην επιλογές του Ηρώδη ήταν ο απολύτως «καθαρός» —αν μπορούμε να τον χαρακτηρίσουμε έτσι— εγωισμός του απαλλαγμένος από κάθε τύψη, κάθε σεβασμό στον άλλο, από κάθε μεταμέλεια, από την παραμικρή υποψία μετάνοιας. Πορεύτηκε τη ζωή του με κακότητα και μοναξιά και με ανάλογο τρόπο πέθανε.

Αυτό που πρέπει να μας απασχολεί πλέον είναι πως δεν θα επαναλάβουμε τις πράξεις του Ηρώδη.

Βέβαια, οι περισσότεροι από εμάς δεν φτάνουμε στο σημείο να διαπράττουμε φόνους, αλλά, όπως προσφάτως σχολίαζε πολύ εύστοχα ο Μητροπολίτης Κώου και Νισύρου Ναθαναήλ κατά την κατήχηση ενηλίκων, σκοτώνουμε τα παιδιά μας με τη συμπεριφορά μας· με την αδιαφορία που δείχνουμε ή με την ελαφρότητα με την οποία τα αντιμετωπίζουμε... Έχουμε αποκοπεί από την εκκλησιαστική ζωή και από τις παραδόσεις μας και τα τρέφουμε με ξενόφερτες συνήθειες που δεν έχουν να

τους προσφέρουν τίποτα.

Ας μη λησμονούμε ότι η φιγούρα που κυριαρχεί τις γιορτινές αυτές ημέρες είναι ο φέρων ευτελή, ως προς την ουσία τους, δώρα κοκκινοφορεμένος τύπος και όχι το πρόσωπο χάριν του οποίου εορτάζονται τα Χριστούγεννα και χάριν του οποίου έχει καθιερωθεί η αργία. Φαντάζομαι ότι κάποτε ο στολισμός θα υπογράμμιζε τη χαρά των ανθρώπων για τη Θεία Γέννηση. Σήμερα όμως; Τι αντιπροσωπεύει ο εορταστικός διάκοσμος; Ποια η σχέση της πλειοψηφίας των εορταστικών εκδηλώσεων με τα Χριστούγεννα;

Τι προσφέρουμε εν τέλει στα παιδιά μας;

Μεγάλο πρόβλημα της εποχής μας, αλλά και κάθε εποχής, ο τρόπος με τον οποίο στεκόμαστε απέναντι στα παιδιά, στους μαθητές, στους νεότερους εν γένει ...

Υφίστανται βλάβες σοβαρές, και σε κάποιες περιπτώσεις αθεράπευτες, από τη δική μας στάση απέναντί τους και από αυτά που προβάλλουμε ως πρότυπα.

Με αυτές τις σκέψεις, αναζητώντας το νόημα της εορτής των Χριστουγέννων δεν μπορούμε παρά να αναρωτηθούμε για τους λόγους της Ενσαρκώσεως του Υιού και Λόγου του Θεού;

Συχνότατα —ορθώς— αποκαλούμε τα Χριστούγεννα εορτή της αγάπης. Σε ποιά αγάπη αναφερόμαστε όμως;

Στην αγάπη που χωρίς προϋποθέσεις γεφύρωσε το χάσμα από το εγώ στο εμείς, από τη μοναξιά στην κοινωνία;

Δίχως άλλο, σκοπός της γεννήσεως του Χριστού ήταν η σωτηρία του ανθρώπου από την αμαρτία· η λύτρωσή του από το προπατορικό αμάρτημα.

Αν και το δώρο της λυτρώσεως προσφέρθηκε απλόχερα στον άνθρωπο φαίνεται ότι με τις επιλογές μας επιμένουμε να αντιγράφουμε και να μιμούμαστε τον Ηρώδη σφαγιάζοντας και εμείς με τη σειρά μας την αθωότητα, την αγνότητα, την ευαισθησία, την καλοσύνη των παιδιών. Δεν διστάζουμε να κόψουμε τις ρίζες που τρέφουν τους νέους, αλλά και όλους εμάς, και στρεφόμαστε σε άλλες πηγές για να τραφούμε και να προοδεύσουμε. Οι πηγές αυτές όμως δεν μας τρέφουν σωστά· δεν μας βοηθούν να πορευτούμε στη ζωή μας σε σεβασμό και αξιοπρέπεια ...

Θλιβερό να προχωρούμε σε παρόμοιες δυσάρεστες διαπιστώσεις τέτοιες γιορτινές ημέρες ... Θλιβερότερος, όμως, είναι ο θεωρούμενος εορταστικός διάκοσμος που κατακλύζει τη ζωή μας και μας εγκλωβίζει σε ένα μεγάλο αποπνικτικό κενό.

Υπάρχει διέξοδος; Φυσικά!

Να μάθουμε να ζούμε με περισσότερη ειλικρίνεια τη ζωή μας.

Να οικοδομήσουμε πιο αυθεντικές σχέσεις με τους πλησίον μας.

Να εμπιστευθούμε τα Χριστούγεννα και να αναζητήσουμε το νόημά τους στον Χριστό.

Να πάψουμε να πετάμε το δώρο και να στολίζουμε τη ζωή μας με το άχρηστο περιτύλιγμα ...

Καλή Χριστού γέννα!